

Brenda Joyce

Az íg eret

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorozni, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készíteni és mindenfajta információ tároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Brenda Joyce Dreams Unlimited Inc., 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *The Promise*

(HQN Books)

Magyarra fordította: *Zinner Judit*

Nyomtatásban megjelent: az ARANY SZÉPHISTÓRIA 2015/2. számában, 2015

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-076-4

Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

ELŐHANG

*Adare, Írország
1824 nyara*

Felnöttek élénk beszélgetésének hangjai szűrődtek ki az udvarház ebédlőjéből, ahol Adare grófja épp díszvacsorát adott felesége születésnapja tiszteletére. A gyerekek egy kevésbé ünnepélyes, inkább barátságos szalonban gyűltek össze az ebédlővel éppen szemben, a boltíves előcsarnok túloldalán. A tizenegy éves Elysse O'Neill egy arany brokáttal bevont kanapén foglalt helyet a legszebb ünneplőruhájában, s azt kívánta, bárcsak csatlakozhatna a felnöttekhez. Mellette ült legjobb barátnője, az ugyanolyan csinosan felöltöztetett Ariella de Warenne, teljesen belefeledkezve egy jókora könyvbe. Elysse fel nem foghatta, miért jó ez neki, mert ő maga utálta az olvasást. Ha nem lettek volna a fiúk, halálra unta volna magát.

A kis csapat fiúcska a fejét összedugva állt a szalon túlsó felében, s izgatottan suttogott egymásnak. Elysse nézte őket és hegyezte a fülét, tudva, hogy valami rosszban sántikálnak. Főleg Alexi de Warenne-t figyelte, Ariella bátyját, mert általában ő volt a főkolompos.

Négy éve találkoztak először, amikor a fiú apjával és Ariellával megjelent Londonban. Jamaicáról érkeztek, ahol Alexi és húga addig nevelkedett. Bemutatták őket egymásnak, de ő úgy döntött, semmibe veszi a fiút, pedig a napon bronzbarnára sült bőre, fesztelen magabiztossága már akkor lenyűgözte. Csakhogy Alexi *fattyú* volt, még ha orosz nemesasszony volt is az anyja, míg ő, Elysse úrilány, így elhatározta, hogy lekezeli. A fiúcskát azonban szemmel láthatóan nem érdekelte az elutasítás, tovább traktálta a kislányt élete érdekes történeteivel. Elysse arra számított, hogy Alexi elmaradott, esetlen vagy félszeg lesz, de minden volt, csak az nem. Hamar rá kellett jönnie, hogy sosem találkozott még olyan fiúval, aki annyi mindent megélt, mint az új rokon. Áthajózta apjával az egész világot, átvészelt hurrikánt, monszunesőt, kikerült tengeri blokádot, átélt kalózzokkal való összezapást, s eközben a világ legértékesebb áru fajtái lapultak a hajójuk rakterében. Úszott delfinekkal, hegyet mászott a Himalájában, átvágott a brazil őserdőn. Még egy tutajon is utazott felfelé egy kínai folyón, ráadásul az apja nélkül. Azzal dicsekedett, hogy bármilyen vízi alkalmatossággal képes hajózni, és bárhol – Elysse pedig készséggel el is hitte. Egy óra sem kellett hozzá, s máris a valaha ismert legérdekesebb fiúnak látta Alexit. Persze esze ágában sem volt ezt elárulni neki.

Mostanra már nagyon jól ismerte. Kalandor volt, akárcsak tengerjáró apja, s nem tudott sokáig megmaradni a szárazföldön, vagy megülni egy helyben. Vajon miben sántikálnak már megint? – törte a fejét Elysse. Aztán már látta is, hogy sietve átvágnak a szalonon a teraszajtó felé.

Hátravetette aranszínű haját, lesimította kék szaténruháját, s lecsusszant a kanapéról.

– Várjatok! – kiáltotta, s odaszaladt a kis csoporthoz. – Hová mentek?

Alexi rávigyorgott.

– Az Errol kastélyhoz.

A kislány szíve nagyot dobbant. Mindenki tudja, hogy a várromot kísértet lakja!

– Megörültetek?

A fiú kék szemében huncut szikrák csillogtak.

– Nem akarsz velünk jönni, Elysse? Nem akarod látni az ősi szellemet, aki az északi toronyban mászkál holdtöltekor? – Közel hajolt a lány arcához. – Azt mondják, a szerelmét siratja. Tudom, mennyire imádod a romantikát. Az a hír járja, hogy holdtöltekor hagyta el őt egy másik férfiért, így aztán szegény megölte magát, és örökre itt fog kísértetni a toronyban.

– Én is ismerem a történetet – felelte a kislány, s a szíve vadul vert az ijedségtől és a félelemtől. Nem

volt olyan bátor, mint Alexi vagy a saját öccse, Jack, vagy mint Ned, a gróf örököse, aki szintén a kis társaság tagja volt. Semmi kedve nem volt kimenni az éjszakába, és találkozni a kísértettel.

– Gyáva – súgta oda Alexi lágyan, majd megérintette az állát. – Én megvédelek, hisz tudod.

Elysse elkapta a fejét.

– És ugyan hogyan? Te is csak gyerek vagy, ráadásul teljesen örült.

A fiú mosolya elhalványult.

– Ha én egyszer azt mondom, hogy megvédelek, akkor meg is foglak.

Elysse ezt el is hitte. Valóban megvédi őt akár még egy szellemtől is. Mégis húzódozott, nem akarván velük menni.

– A hölgyeknek nem kell bátornak lenniük, Alexi. Csak kecsesnek, ügyesnek, furfangosnak, udvariasnak és szépnek.

– Dehogynem kell! A mostohaanyám is végigvitorlázta a tengereket apámmal, sőt még kalózzokkal is harcolt az oldalán. Ő nagyon is bátor, és *ráadásul* szép – jelentette ki a fiú csillogó szemmel.

Ned közelebb lépett.

– Hagyd őt, Alexi! Nem akar velünk jönni, látod.

Jack, Elysse öccse csak vigyorgott.

Ekkor odalépett hozzájuk Ariella, aki csodák csodájára letette a történelemkönyvét.

– Én boldogan megnézném azt a kísértetet!

Alexi kihívó pillantást vetett Elysse-re.

– Na, jól van! – kiáltott fel a kislány dühösen, hogy Alexi kicsikarta belőle a beleegyezést. – De hogy jutunk oda?

– Lovon nem lesz több húsz percnél – felelte Ned. – Ti, lányok ülhetek mögöttünk, Jack meg majd lovagol egyedül.

Szörnyű rossz ötlet volt, ezt Elysse világosan tudta. Rajta kívül mindenki másnak mégis csillogott a szeme az izgalomtól. A következő percben már át is vágott a fiúk és Ariella után a teraszon egy bekerített kifutó felé, ahonnan a lovakat készültek lopni. A fiúk gyakran szőrén ülték meg a lovat. Elysse azt kívánta, bárcsak ne lennének ilyen jó lovasok, de hát azok voltak. Az éjszaka pedig teljesen sötét és csendes. Ahogy követte a többieket Adare nagyszerű kertjein át, felnézett a ragyogó teleholdra, s imádkozott, hogy ne találkozzanak semmiféle szellemmel az éjjel.

Néhány perccel később már mindenki lóháton ült, s lassan ügetve távolodott a háztól. Elysse erősen kapaszkodott Alexibe, s percről percre dühösebb volt rá. A fiú kitűnő lovas volt, ő viszont annál kevésbé, s nagyon félt, hogy leesik.

– Eltöröd a bordáimat – szólt hátra Alexi, s hangjában nevetés bujkált.

– Utállak! – kiáltotta oda Elysse.

– Dehogy utálsz.

Az út hátralévő részét csendben tették meg. A hold furcsa, sárga fényében ott tornyosult előttük az Errol kastély fekete árnyékba burkolózó tömbje. Hatalmasnak látszott.

Nagy volt a csend. Elysse csak a lovak ütemes patkódobogását hallotta, no meg a saját dübörgő szívverését. Tenyere alatt érezte, hogy Alexi is szaporábban szedi a levegőt, sőt, mintha a szíve is gyorsabban verne. Elhaladtak egy kísértetiesen fehér kőhalom mellett, mely valaha a kaputorony külső fala volt. Elysse legszívesebben visszafordult volna. Hirtelen felüvöltött egy farkas.

Alexi karcsú teste megfeszült, mire Elysse idegesen odasúgta:

– Sosincsnek farkasok ilyen közel Adare-hez.

– Ez itt már nincs közel.

Megállították a lovakat a vár kőfalában tátongó kapunál. A kapun túl, a falcsonkok útvesztője fölé magasodva a kislány meglátta az egyetlen még álló tornyot a rom túloldalán. Nagyot nyelt, s a szíve majd kiugrott a helyéből.

– Azt mondják, egy fáklya van nála. Ugyanaz, amivel eltűnt szerelmét kereste annak idején – súgta Alexi, majd hátrafordulva odanyújtotta a kezét. – Csússz le!

Elysse engedelmeskedett, s Alexi kezét fogva sikerült megtartania az egyensúlyát. Mindenki leszállt a lóról, egyszer csak Ariella suttogva megszólalt:

– Nem hoztunk gyertyát.

– De igen – válaszolt Alexi büszkén. Nadrágzsebéből előhúzott egy gyertyát, és kovával meggyújtotta. – Gyertek! – mondta, s már indult is befelé elszántan, hogy majd ő vezeti a felfedezőket.

A többiek mentek utána. Elysse gyomrát összeszorította a rémület, s nem akaródzott elindulnia.

A csapat gyerek hamar eltűnt a várrom sötét belsejében. Elysse beharapta a szája szélét, s alig kapott levegőt. Ráébredt, hogy teljesen egyedül maradt a sötét éjszakában, a romokon kívül. Ez volt benne talán a legfélelmetesebb.

Valami megmozdult mögötte. Ő felkiáltott, ugrott egyet ijedtében, de aztán rájött, hogy csak az egyik legelésző ló ütközött neki. Vészjóslón huhogni kezdett egy bagoly. Elysse gyűlölte a kalandot, sokkal jobban szerette az összejöveleteket és a csinos holmikat. Csakhogy kint maradni egyedül még mindig rosszabb, mint bemenni a többiekkel. Így aztán nekiiramodott, és sietett a gyerekek után.

Odabent majdnem koromsötét volt, egyáltalán nem látott semmit. Hallotta a társai suttogását valahol maga előtt, mire futni kezdett, hogy utolérje őket. A rom belseje azonban kész útvesztő volt. Falnak ütközött, és elfogta a pánik. Aztán megfordult, s egy sarokban találta magát. Onnan is kijött, ám ekkor beakadt a cipője, és elesett.

Már épp kiáltani akart Alexinek, hogy várja meg, mikor éles fény villant a sötétben a vár túloldalán, ahol a torony emelkedett. Elysse megdermedt, s a fal tövébe kuporodott. Már nem mert kiáltani. Csak nem a kísértet fáklyájának a fényét pillantotta meg?

Félt megmozdulni is, nehogy zajt csapjon, és megtalálja őt a kísértet. Egyszer csak ráébredt, hogy már nem hallja a barátait. Hová lehetnek?

Pánik fogta el, aztán újból meglátta a fényt. Kiszaladt a sarokból, ahol eddig kuporgott, hogy kimeneküljön a várból, el a kísértettől. Ehelyett csak kerülgette a sarkokat, és hol elesett, hol felkelt futtában. Bevette a térdét, lenyúzta a kezét, s nem értette, miért nem érte még mindig el a kijáratot. Hol lehet a kapu? Nemhogy kapu nem volt, de egyenesen zsákutcába jutott. Egy valaha volt hatalmas kandalló fala állta az útját. Nekiesett az érdes kőnek, levegő után kapkodott – s ekkor meghallotta a lovak dobogását.

Csak nem fogják itt hagyni?

Nem hitt a fülének, de elfojtotta a feltörő zokogást. A falnak vetette a hátát, s ekkor meglátta közeledni a fáklyás kísértetet. Megbénította a félelem.

– Elysse! – kiáltotta Alexi, majd sietve indult feléje.

A kislány térde megbicsaklott a megkönnyebbüléstől. Alexi a gyertyával a kezében, nem a fáklyás kísértet. Sírva kiáltott fel:

– Alexi! Már azt hittem, itt hagyysz! Azt hittem, elvesztem örökre.

A fiú letette a gyertyát, és karját a kislány köré fonta.

– Semmi baj, nem vesztél el. Én sosem hagynálak ott sehol. Nem megmondtam, hogy mindig védelmezni foglak?

Elysse erősen kapaszkodott Alexibe.

– Nem hittem, hogy megtalálsz... és hallottam elmenni a lovakat.

– Ne sírj, hiszen itt vagyok. Az apámat, a grófot és a te apádat hallottad jönni. Odakint vannak, és szörnyen dühösek – magyarázta a fiú, aztán fürkésző tekintettel nézett a kislányra. – Hogy gondolhattad, hogy nem foglak megtalálni?

– Nem tudom – suttogta Elysse remegve, könnyektől maszatos arccal.

– Ha eltévedsz, én megtalállak. Ha veszélybe kerülsz, én megvédelek – jelentette ki Alexi komoly arccal. – Egy úriember ezt teszi, Elysse.

A kislány nagy levegőt vett.

– Megígéred?

A fiú lassan elmosolyodott, s letörölt egy könnyet Elysse arcáról.

– Megígérem.

A kislány végre visszamosolygott rá.

– Sajnálom, hogy nem vagyok bátor.

– Nagyon is bátor vagy, Elysse. Csak még nem tudod – felelte Alexi mély meggyőződéssel.

I. RÉSZ

„ELVESZETT PARADICSOM”

1.

Askeaton, Írország
1833. március 23.

Alexi több mint két éve nem járt otthon, s ez igazi örökkévalóságnak tűnt. Elysse O'Neill rámosolygott magára az aranyozott tükörben, mely csinos, rózsafa fiókos szekrénye fölött függött rózsaszín, mályva- és fehér színekben pompázó hálósobájában. Épp befejezte az öltözködést az ünnepi alkalomra. Tudta, hogy izgatottságát le sem tagadhatná, hisz arca kipirult, szeme ragyogott. Boldoggá tette, hogy Alexi de Warenne végre hazatért. Alig várta, hogy hallhassa kalandjai minden részletét.

Elkerülhetetlenül felmerült benne a kérdés, vajon észreveszi-e, hogy ő időközben felnőtt nővé érett. Az eltelt két évben volt már vagy tucatnyi udvarlója, és öten megkérték a kezét.

Újfent tükörképére mosolygott, s megállapította, hogy pasztellzöld ruhája még érdekesebbé teszi ibolyakék szemét. Hozzászokott már, hogy megcsodálják a férfiak, igazából már kislány korától bámulták a fiúk. Alexi is. Vajon most mit fog gondolni róla? Nem igazán tudta, miért akarja annyira, hogy Alexi észrevegye az este, hiszen végül is csak barátok voltak. Ösztönösen lejjebb húzta ruhája kivágását, hogy többet mutasson a dekoltázsából.

Alexi még sosem volt távol ilyen sokáig. Vajon ő is megváltozott? Amikor elindult szőrméért Kanadába, senki sem gondolhatta, hogy évek telnek el, amíg visszatér, de Elysse úgy emlékezett búcsúzásukra, mintha csak tegnap történt volna.

Alexi szokásos, pimasz vigyorával nézett rá.

– Aztán lesz rajtad gyűrű, mire visszajövök?

Azonnal tudta, mire gondol. Meglepődött, de gyorsan visszanyerte a nyugalmát, és szemérmesen válaszolt:

– Én mindig hordok gyűrűt.

Közben eltűnődött, vajon leveszi-e a lábáról egy jóképű férfi, mielőtt Alexi hazatér. Őszintén remélte.

– De nem gyémántot – felelte Alexi leeresztve fekete szempilláját, hogy ő ne tudjon olvasni ragyogó kék szeméből.

Elysse vállat vont.

– Nem tehetek róla, hogy annyi udvarlóm van, Alexi. Nyilván ezután is lesz még számtalan. Apa minden bizonnyal tudni fogja, melyiket válassza a számomra.

Válaszul Alexi is megvonta a vállát.

– Igen. Devlin biztosan gondoskodik róla, hogy jól házasítson ki.

Tekintetük találkozott, s egy darabig egyikük sem nézett félre. Egy nap az apja valóban talál majd számára egy nagyszerű partit. Egyszer kihallgatta a szüleit, ahogy erről beszéltek, így tudta azt is, hogy szerelmi házasságot szánnak neki. Az lenne ám a tökéletes!

– Sértésnek is tartanám, ha nem kérne meg senki – mondta egészen komolyan.

– Nem elég, hogy folyton csodálók hada nyüzsög körülöttem?

– Remélem, férjhez megyek, mire betöltöm a tizennyolcat – jelentette ki. Ősszel lesz a születésnapja, mindössze fél év múlva, amíg Alexi még Kanadában tartózkodik. Furcsán dobbant a szíve, ahogy erre gondolt. Zavartan félresöpörte a különös, szinte félelmetes érzést, s ragyogó mosollyal nézett Alexire, majd megfogta a kezét.

– Ezúttal mit hozol nekem?

Mindig szokott ugyanis ajándékot kapni, mikor Alexi hazatért a tengerről.

A fiatal férfi kis hallgatás után halkán válaszolt:

– Orosz cobolyprémet hozok neked, Elysse.

Meglepődött.

– *Hisz Kanadába méysz!*

– *Tudom, hova megyek – felelte Alexi egyenes tekintettel. – És orosz cobolyprémet fogok hozni neked.*

Kiöltötte rá a nyelvét, mert biztos volt benne, hogy ez csak ugratás. Alexi rávigyorgott, aztán elköszönt családjá többi tagjától is, s könnyed léptekkel kísértált a szalonból. Ő pedig elsietett egy délutáni teára, ahol már alig várták legújabb hódolói...

Alexi végül több hónapot töltött Kanadában, nyilván gondjai voltak az áru beszerzésével, amit onnan hozni akart. Mikor végre befutott Liverpoolba, kirakodás után már ment is tovább. Cukornádért indult a Karib-szigetekre. Elysse meglepődött ezen, sőt csalódást érzett.

Persze azt mindig is tudta, hogy Alexi apja nyomdokaiba fog lépni. Cliff de Warenne a világ egyik legsikeresebb tengeri szállítványozó cégét hozta létre az idők során, s Alexi majdnem egész életét mellette töltötte a tengeren. Rég eldölt, hogy amint nagykorú lesz, át fogja venni apjától a legjövedelmezőbb utakat, a legnagyobb haszonnal kecsegtető szállítványokat. Tizenhét évesen lett először hajóskapitány. Mivel a haditengerészet egy visszavonult kapitányának a lánya volt, Elysse megértette vonzalmát a tenger iránt, tudta, hogy a vérében van. Az olyan férfiak, mint Cliff de Warenne és a saját apja, Cliff mostohafivére, Devlin O'Neill – no meg az olyanok, mint Alexi – sosem bírják sokáig, hogy a szárazföldön maradjanak.

Mégis számított rá, hogy Alexi hazajön a nyugat-indiai útja után. Előbb-utóbb eddig is mindig hazajött. Ehelyett azonban rendbe szedette a hajóját Liverpoolban, és már indult is Kínába!

Amikor Elysse megtudta, hogy haszonbérletbe adta a hajóját, az *Arielt* a Kelet-indiai Társaságnak, mely monopóliumot élvezett a kínai kereskedelem fölött, aggódni kezdett. Bár már nyugalomba vonult, Devlin O'Neill gyakran szerepelt tanácsadóként mind az admirálisnál, mind a külügyminisztériumnál birodalmi és tengerészeti ügyekben, így Elysse is tisztában volt a kereskedelem, a gazdaság és a külpolitika ügyes-bajos dolgaival. Az utóbbi néhány évben sok mindent hallott a kínai kereskedelemről is. A Kínai-tenger veszélyes hely, nagyrészt még feltérképezetlen. Tele van észrevehetetlen zátonyokkal, ismeretlen homokpadokkal, a monszunokról, sőt tájfunokról nem is beszélve. Odafelé elég könnyű volt átkelni rajta, már ha az ember nem találkozott valamelyik alig látható zátonnyal, és segítette útján a délnyugati monszun. Hazafelé ellenben nehéz és veszélyes volt az út. Alexi számára azonban a veszély jelentette az út legizgalmasabb részét. Alexi de Warenne nem ismerte a félelmet, és imádta a kihívásokat, s ezt Elysse nagyon jól tudta.

Szerencsére feleslegesen aggódott miatta, mert előző este Ariella küldött egy üzenetet, amelyben az állt, hogy Alexi megérkezett Windhavenbe. Éjfél volt, amikor egy futár kézbesítette barátnője levelét. Döbbenettel olvasta, hogy Ariella bátyja néhány napja biztonságban behajózott Liverpoolba ötszázöt tonna selyemmel és teával, s a hazautat Kantonból száztizenkét nap alatt tette meg. Azóta is mindenki erről a nagyszerű haditetről beszél. Elysse jól tudta, hogy egy olyan kapitány részéről, aki még nem ismeri ezt az útvonalat, ez a sebesség tekintélyt parancsoló teljesítmény. Legközelebb még többet kérhet egy kínai szállítványért ezek után. Ismerve Alexit, azóta is ezzel dicsekszik.

Még egyszer, utoljára belepillantott a tükörbe, s még lejjebb rángatta a ruha kivágását, bár tudta, anyja félre fogja vonni, hogy megfeddje merész dekoltázsá miatt. Ünnepezt szépség volt, minden udvarlója egyfolytában döbbenetes külsejéről, mesés szépségéről áradozott. Számtalanszor hallotta már, hogy mindkét szülőjétől örökölte legszebb vonásaikat. Kicsi, kecses és ametisztkéék szemű volt, mint az édesanyja, s aranyszőke, mint az édesapja. Az utóbbi két évben számtalan udvarlója volt, és öten meg is kérték a kezét. Ő pedig minden udvarlót és minden házassági ajánlatot elutasított, bár már betöltötte a húszat is, de az édesapja nem bánta. Remélte, hogy Alexi nem fogja majd cukkolni, amiért még mindig hajadon, és nem emlékszik arra a kijelentésére, hogy tizennyolc éves korára már boldog házasságban szeretne élni.

– Elysse! Itt vagyunk! Alexi megjött, és odalent van! – kiáltotta Ariella már a folyosóról, mielőtt bekopogott.

Elysse nagy levegőt vett, s hirtelen olyan izgatott lett, hogy azt hitte, elájul. Rohant az ajtóhoz, s feltépte. Legjobb barátnője szeme tágra nyílt, amint meglátta Elysse báli ruháját, majd összeölelkeztek. – Mész valahová ma este? Csak nem maradtam ki egy vacsorameghívásból?

Elysse elmosolyodott.

– Dehogy megyek! Hisz hallani akarok mindent Kínáról és Alexi kalandjairól. Hogy festek? – fordult gyorsan körbe.